



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 390/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1143/18 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1143/18 од 03.10.2019. године, у делу става првог изреке којим је преиначено решење о трошковима парничног поступка, као о изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1143/18 од 03.10.2019. године у делу става првог изреке којим је преиначено решење о трошковима поступка, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и потврђује пресуда Основног суда у Прокупљу П 4070/16 од 30.03.2018. године у ставу четвртом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужилци накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправке пресуде.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1143/18 од 03.10.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужене и првостепена пресуда укинута у ставу трећем изреке и у том делу тужбе одбачена, а у ставу четвртом изреке првостепена пресуда је преиначена тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. У преосталом делу који се односи на ставове први и други изреке, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, побиијајући је у делу става првог изреке којим је преиначено решење о трошковима парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...87/2018, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиље дозвољена, имајући у виду ревизијске наводе да је погрешном применом материјалног права одлучено о жалби тужене изјављеној против одлуке о захтеву тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, супротно важећој судској пракси у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији.

Због тога је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о основаности ревизије, у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да у корист тужиље уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на исплаћене износе накнаде за време незапослености, у извршењу правноснажне пресуде којом су ти износи досуђени.

Одлучујући о захтеву тужиље за накнаду трошкова парничног поступка првостепени суд је применом чл. 153. и 154. ЗПП обавезао тужену да тужиљи накнади трошкове за састав тужбе писане од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 6.000,00 динара и трошкове заступања тужиље на два одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара, што укупно чини износ од 21.000,00 динара.

Другостепени суд је донео одлуку да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка образлажући да је тужиља доприносе могло потраживати и у поступку у којем је потраживала разлику накнаде за случај незапослености.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиље указује да је другостепени суд при одлучивању о жалби тужене изјављеној против одлуке о трошковима парничног поступка погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак другостепеног суда да трошкови овог поступка нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка у ситуацији када је странка успела у спору.

Сходно наведеном, по оцени Врховног касационог суда правилно је првостепени суд усвојио захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка и обавезао тужену да јој накнади трошкове који су били потребни за вођење парнице, у износима који према вредности предмета спора тужиљи припадају применом важеће Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а у оквиру граница постављеног захтева у смислу члана 3. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. става 1. у вези члана 420. ЗПП преиначио другостепену пресуду у ставу првом изреке тако што је одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу четвртом изреке којом је одлучено о захтеву тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

Тужиљи која је успела у поступку по ревизији, применом члана 165. став 2. у вези чл. 153. и 154. ЗПП припада право на накнаду трошкова за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, због чега је донета одлука као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић